

Jolanda Bloem

Met zachte handen de wereld door

Met zachte handen de wereld door

Titel: Met zachte handen de wereld door

Auteur: Jolanda Bloem

Coverontwerp: Bookmundo

ISBN: 9789403935386

©Jolanda Bloem 2026

We leren al vroeg in ons leven dat voor onszelf opkomen nodig is. Beetje bij beetje worden we klaargestoomd om te kunnen overleven in een harde maatschappij.

We leren om in de regen te lopen, om tegen de wind in te fietsen, door woeste golven te zwemmen. We leren om van ons af te praten, te lezen en te schrijven.

We worden winterharde rozen.

Eerst nog zacht, met tere blaadjes die zich naar het licht openen.

Maar gaandeweg leren we dat zachtheid gevaarlijk kan zijn. Dat wie te open is, geraakt kan worden.

Dus groeien er doornen.

Eerst kleine, bijna onzichtbare puntjes onder onze huid. Tot we onszelf beschermen zonder nog te weten waartegen.

We worden harder, niet omdat we dat willen, maar omdat de wereld ons leert dat zacht zijn niet altijd veilig is.

En terwijl we groeien -onderweg om te bloeien- vergeten we dat een roos nooit bedoeld was om alleen maar uit doornen te bestaan.

Rozen zijn op hun mooist als ze al hun kleuren laten zien.

Het zijn de zachtste blaadjes die de heerlijkste geuren weten te toveren.

Gewoon door te bloeien op hun eigen manier.

1. Rozenwater

*De maan scheen verkramp
Het was na middernacht
en toen de parels waren verdamp—
rook ik het rozenwater*

2. Als de avond valt

*De wolken zijn gespannen,
ze botsen in het zweet
Waar ligt de vrijheid
als de lucht het ook niet weet
Is de zon dan zo genadig
dat na zwoegen zonder zicht
dat ene gouden draadje
de schaduw— verlicht
Valt de dag tussen de sterren
als de maan half bloot
als een diamant in de nacht,
zich laat kussen door het rood*

3. In het veld

*De bomen stonden roerloos
in het open,
groene veld
en de vogels dronken kruimels
Water was al uitgeteld*

*Wind nam de leegte
en strooide
het uit
Zaadjes verschenen,
het licht was het kruid*

*De aarde had zichzelf gewiegd
als een moeder van haar kind
Zo is het leven—
als jij
je in het veld weer vindt*

4. Onder een zachte hemel

*Hier sta ik
op de aarde
en de lucht
oogt lichtblauw
Kon ik maar verdwijnen
Even vliegen naar jou
Ik zou me dompelen
in tederheid
waar de hemel nu van geniet,
waar jouw zachtheid zichtbaar woont
omdat de wereld het nog ziet*

5. De zachte geur van rode rozen

*Rode rozen ruiken naar iets
wat je niet vast kunt houden
Naar fruitige, zachte ochtenden
en warme huid,
naar kruidige dauw op bloemblaadjes,
naar een liefde
die nog nergens pijn heeft gedaan
Hun geur is zoet als een fluistering,
licht als adem
en blijft nog even hangen—
nadat de roos zelf verdwenen is*